มาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมทางการทหารหรือการป้องกันประเทศ : กรณีศึกษาของประเทศไทยกับประเทศเกาหลีใต้

สราวุฒิ ล้ออัศจรรย์*

๑. บทนำ

จากสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐ ทั้งในกรณีที่มีการใช้กำลังปะทะและสู้รบและกรณีการเฝ้าระวังอย่างตึงเครียด ซึ่งเกิดขึ้นในหลายภูมิภาคทั่วโลก เช่น สงครามระหว่างอิหร่านกับสหรัฐอเมริกาและอิสราเอล สงครามระหว่างอิสราเอลกับปาเลสไตน์ สงครามระหว่างรัสเซียกับยูเครน สงครามกลางเมืองในเมียนมา ความขัดแย้งในคาบสมุทรเกาหลีและเกาะไต้หวัน รวมถึงสถานการณ์การสู้รบและใช้กำลังปะทะบริเวณชายแดนระหว่างไทยและกัมพูชา สถานการณ์ความขัดแย้งเหล่านี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการมีอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ (Defense Industry) อันเป็นรากฐานและหลักประกันด้านความมั่นคงของประเทศที่สำคัญแล้ว และยังเป็นฟันเฟืองชิ้นสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

ความสำคัญของอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ (Defense Industry) ในมิติด้านความมั่นคง ได้แก่

๑. เป็นหลักประกันว่ากองทัพจะมีอาวุธยุทโธปกรณ์ที่พร้อมใช้งานและเพียงพอ ทั้งในสถานการณ์ปกติและภาวะวิกฤตที่ไม่อาจนำเข้าอาวุธได้

๒. ลดการผูกขาดและการนำเข้าอาวุธยุทโธปกรณ์จากต่างประเทศ ซึ่งช่วยให้ประเทศมีความมั่นคงในระยะยาว

ความสำคัญของอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ (Defense Industry) ในมิติด้านเศรษฐกิจ ได้แก่

๑. เป็นแรงขับเคลื่อนและกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ ผ่านการค้าและการลงทุน และการสร้างงานและรายได้สู่ท้องถิ่นจากการตั้งนิคมอุตสาหกรรมหรือโรงงานผลิต และสามารถเปลี่ยนจากผู้นำเข้าเป็นผู้ส่งออกยุทโธปกรณ์ไปยังตลาดต่างประเทศได้

๒. ก่อให้เกิดการวิจัย การยกระดับ และการพัฒนาเทคโนโลยีนวัตกรรมที่สามารถต่อยอดไปใช้ในอุตสาหกรรมพลเรือนได้ (Dual-use technology)

๓. สามารถสร้างห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) เพื่อสนับสนุนการจ้างงานแรงงานทักษะสูงและการลงทุนในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อิเล็กทรอนิกส์และวัสดุศาสตร์

---

* นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ ฝ่ายค้นคว้าและเปรียบเทียบกฎหมาย กองกฎหมายต่างประเทศ จัดทำเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๙

** บทความนี้เป็นความเห็นทางวิชาการของผู้เขียน สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

๒. มาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมทางการทหารหรือการป้องกันประเทศของประเทศไทย

ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญในการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศ ได้จัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ สทป.[๑] (Defence Technology Institute,DTI) เพื่อทำการวิจัยและพัฒนายุทโธปกรณ์ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย นำไปสู่อุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่เข้มแข็ง เพื่อการพึ่งพาตนองด้านความมั่นคงของชาติอย่างยั่งยืน รวมถึงดำเนินการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ โดยต่อมามีตราพระราชบัญญัติเทคโนโลยีป้องกันประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๒[๒] เพื่อเปลี่ยนแปลงภารกิจของ สทป. ซึ่งเดิมเป็นองค์การมหาชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม มีหน้าที่ทำการวิจัยและพัฒนาการสร้างต้นแบบเพื่อตอบสนองความต้องการของเหล่าทัพเป็นหลัก แต่เมื่อ สทป. ได้เปลี่ยนสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ จึงเสมือนเป็นการจัดตั้งหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางของประเทศในการบูรณาการความร่วมมือและส่งเสริมกิจการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทยไปสู่ระดับสากล[๓]

ปัจจุบัน สทป. ประสบความสำเร็จในการพัฒนาและสร้างต้นแบบยุทโธปกรณ์จากโครงการร่วมวิจัยและพัฒนา และสามารถส่งมอบให้กองทัพบกนำไปประเมินผล ทดลองใช้ และพัฒนาต่อยอด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติภารกิจป้องกันประเทศ จำนวน ๓ รายการ ได้แก่

๑. ต้นแบบรถฐานยิงจรวดหลายลำกล้องอเนกประสงค์ (D11A)

๒. ต้นแบบปืนใหญ่เบากระสุนวิถีโค้งขนาด ๑๐๕ มม. (CS/AH2) มอบให้ศูนย์การทหารปืนใหญ่ (ศป.)

๓. ต้นแบบจรวดหลายลำกล้องนำวิถีแบบ DTI-1G มอบให้กองพลทหารปืนใหญ่ (พล.ป.)

ยุทโธปกรณ์ดังกล่าว สะท้อนถึงความก้าวหน้าของงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทย ที่สามารถพัฒนายุทโธปกรณ์ต้นแบบได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งช่วยเสริมขีดความสามารถของกองทัพบกในหลายมิติ ทั้งด้านการยิงสนับสนุน การตรวจการณ์ การควบคุมระบบอาวุธ และการพัฒนากำลังรบให้เท่าทันภัยคุกคามรูปแบบใหม่ ที่นำยุทโธปกรณ์ต้นแบบดังกล่าวไปประเมินผล ทดลองใช้ และพัฒนาต่อยอด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติภารกิจป้องกันประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งนี้ การพัฒนายุทโธปกรณ์ภายในประเทศ ไม่เพียงช่วยลดการพึ่งพาการนำเข้า แต่ยังเป็นการเสริมสร้างศักยภาพเชิงยุทธศาสตร์ของประเทศไทยในระยะยาว เพื่อการพิทักษ์รักษาอธิปไตยของชาติอย่างมั่นคงและยั่งยืน[๔]

---

[๑]พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑

[๒]พระราชบัญญัติเทคโนโลยีป้องกันประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒

[๓]นโยบายและเป้าหมายการดำเนินงานของสถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ ในด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ (พ.ศ. ๒๕๖๔-๒๕๘๐) ฉบับวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕ หน้า ๑๒

[๔]สืบค้นจาก http://rta.mi.thทบ. รับมอบพิธีรับมอบต้นแบบยุทธโธปกรณ์ 3 รายการ จาก สทป. เพื่อใช้ในราชการ สนับสนุนการพัฒนางานวิจัยด้านความมั่นคง - กองทัพบก

นอกจากการการวิจัยและพัฒนาการสร้างยุทโธปกรณ์ต้นแบบและส่งมอบให้เหล่าทัพใช้ในงานราชการแล้ว สทป. ยังมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศตามมาตรา ๒๓ (๖)[๕] แห่งพระราชบัญญัติเทคโนโลยีป้องกันประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดไว้ คือ การร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ผ่านการทำความตกลงและร่วมมือกับองค์การหรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในรูปแบบกิจการร่วมค้า (Joint Venture) เพื่อร่วมศึกษาวิจัย พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ตลอดจนการนำผลผลิตที่ได้ร่วมกันศึกษาวิจัยหรือร่วมกันพัฒนาต่อยอดเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ผ่านการร่วมทุนในรูปแบบการจัดตั้งองค์กรนิติบุคคลร่วมกันเพื่อผลิตและขายยุทโธปกรณ์ให้กับหน่วยงานของรัฐทั้งในและต่างประเทศ

สำหรับการร่วมลงทุนกับ สทป. นั้น หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจะได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในกิจการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ตามหน้าที่และอำนาจตามพระราชบัญญัติเทคโนโลยีป้องกันประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๒ รวมถึงได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ดังนี้

๑. การได้รับสิทธิในการผลิตและขายยุทโธปกรณ์ รวมถึงการดำเนินธุรกิจภาคบริการในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่หน่วยงานปกติไม่อาจกระทำได้ และกรณีนิติบุคคลร่วมกันจัดตั้งกับ สทป. จะได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ โดย สทป. มีมาตรการในการควบคุมและกำกับดูแลนิติบุคคลในกรณีนี้เอง

๒. การได้โอกาสในการเข้าถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมายหน่วยงานความมั่นคงภาครัฐและภาคพลเรือนทั้งในและต่างประเทศ ผ่านช่องทางความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐด้วยกันของ สทป. เพื่อดำเนินการตลาดที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ

๓. การได้รับการส่งเสริมการประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ (EEC) อุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษอันดับที่ ๑๑ (S-Curve 11) หลายประการ อาทิ สิทธิการเช่าใช้ประโยชน์ที่ดิน หรือที่ราชพัสดุ และรวมถึงการรับอนุญาต ให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่อประกอบกิจการอุตสาหกรรม โดยมีระบบให้บริการเบ็ดเสร็จครบวงจร (OSS: One-stop Service) สนับสนุนการรับบริการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงสิทธิในการขอรับการสนับสนุนทางการเงินเพื่อการวิจัยและพัฒนา และสิทธิด้านการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศ

๔. การได้รับสิทธิประโยชน์ในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) เพื่อขอรับการส่งเสริมการลงทุน โดยจัดเป็นกลุ่มหลัก ๔ ประเภท ได้แก่

(๑) กิจการด้านยานพาหนะและระบบอาวุธ

(๒) กิจการด้านยานไร้คนขับ

(๓) กิจการอาวุธประเภทปืน กระสุน จรวด และเครื่องช่วยฝึก และ

(๔) กิจการด้านอุปกรณ์ช่วยรบ อาทิ เสื้อและแผ่นเกราะกันกระสุน

---

[๕] มาตรา ๒๓ ให้สถาบันมีหน้าที่และอำนาจกระทำกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ ตามมาตรา ๒๒ หน้าที่และอำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

ฯลฯ ฯลฯ

(๖) ทำความตกลงและร่วมมือกับองค์การหรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งในประเทศ และต่างประเทศในกิจการที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสถาบัน

ฯลฯ ฯลฯ

ซึ่งสามารถขอยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงสุดถึง ๘ ปี รวมถึงการยกเว้นอากรนำเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออกตามแต่ชนิดของกิจการ[๖]

๓. มาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมทางการทหารหรือการป้องกันประเทศของประเทศเกาหลี

สาธารณรัฐเกาหลีพัฒนาอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ ตั้งแต่การสงบศึกสงครามเกาหลีในปี พ.ศ. ๒๔๖๙ จนสามารถพึ่งพาตนเองได้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยรัฐบาลได้กำหนดนโยบายการพึ่งพาตนเองด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ และได้จัดตั้ง Defense Acquisition Program Administration (DAPA) เพื่อเป็นศูนย์กลางในการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ รวมถึงการจัดหายุทโธปกรณ์แบบรวมการ โดยการพัฒนาเริ่มต้นจากการจัดหายุทโธปกรณ์ที่จำเป็น และรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อให้สามารถซ่อมบำรุงและวิจัยพัฒนาต่อยอดได้ด้วยตนเอง ตามหลักการ “Smart User & Smart Buyer” จากนั้นจึงผลิตเพื่อทดแทนการซื้อบางส่วน และซื้อลิขสิทธิ์มาผลิตด้วยตัวเอง เพื่อทดแทนการนำเข้า จนไปถึงการผลิตเพื่อการส่งออกตามลำดับ ซึ่งตลอดทั้งกระบวนการจะมีการวิจัยควบคู่ไปด้วยเพื่อให้เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์และองค์ความรู้ นอกจากการถ่ายโอนเทคโนโลยีให้ภาคเอกชนเพื่อทำการผลิตในเชิงอุตสาหกรรมแล้ว รัฐบาลยังให้การสนับสนุนในเรื่องการตลาด โดยกองทัพของประเทศจะต้องเป็นลูกค้าหลักภายในประเทศ และส่งเสริมการขยายตลาดส่งออกสู่ต่างประเทศ ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ภาคอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศของสาธารณรัฐเกาหลีมีบุคลากรรวมประมาณ ๔๐,๐๐๐ คน และมีรายได้ประมาณ ๔๒๓,๐๐๐ ล้านบาท โดยในจำนวนนี้เป็นรายได้จากการส่งออกประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท[๗]

ปัจจุบันสาธารณรัฐเกาหลีให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศอย่างจริงจัง เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายหรือยุทธศาสตร์ (Defense Export Order) คือ การทำให้สาธารณรัฐเกาหลีก้าวขึ้นมาเป็นประเทศมหาอำนาจด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ[๘] ซึ่งนอกเหนือจากการจัดตั้ง DAPA เพื่อดำเนินการจัดหายุทโธปกรณ์ให้กับเหล่าทัพแบบองค์รรวม และรับผิดชอบการวิจัยและพัฒนาอาวุธภายในประเทศเพื่อเสริมสร้างความทันสมัยของกองทัพ (R&D) แล้ว สาธารณรัฐเกาหลีได้ทำการยกระดับอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศสู่การส่งออกไปยังต่างประเทศเพื่อสร้างรายได้ให้กับประเทศด้วย โดยรัฐบาลได้กำหนดนโยบายและออกมาตรการเพื่อส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเทคโนโลยีและประกอบกิจการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศมากขึ้นด้วย เช่น มาตรการร่วมรับความเสี่ยงกับเอกชนที่เข้าร่วมแข่งขันทำการวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศของภาครัฐ มาตรการบังคับให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากการจัดซื้อยุทโธปกรณ์จากต่างประเทศอย่างเข้มงวดหรือการให้บริษัทในประเทศเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการผลิต (Offset Policy)[๙] และมาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศแบบรัฐต่อรัฐ (G2G) ไปพร้อมกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ด้วย

---

[๖]สืบค้นจาก FACEBOOK ของสถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ Defence Technology Institute เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙

[๗]อ้างแล้ว หน้า ๗

[๘] สืบค้นจาก https://tna.mcot.net/tna/en/news/list/128519 เกาหลีใต้ตั้งเป้าค้าอาวุธเป็นอันดับ 4 ของโลก

[๙] บทวิเคราะห์ข้อมูลองค์การบริหารการจัดหาทางทหาร DAPA และนโยบาย Offset ของประเทศเกาหลีใต้ โดย เรือเอก บดินทร์ สันทัด นักวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ

จากมูลค่าการขายยุทโธปกรณ์หรือการส่งออกด้านกลาโหมไปยังต่างประเทศทั่วโลกของประเทศเกาหลีใต้ในปี ๒๕๖๕ มีมูลค่ามากกว่า ๖.๑๙ ล้านบาท (ประมาณ ๑.๗ หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งมากขึ้นกว่าปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงกว่า ๓.๖๔ ล้านบาท (ประมาณหนึ่งหมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ)[๑๐]

ประเทศเกาหลีใต้ขายยุทโธปกรณ์หรือส่งออกด้านกลาโหมไปยังต่างประเทศทั่วโลก เช่น การขายเครื่องบินไอพ่นฝึก/จู่โจมขนาดเบา แบบ T-50/FA-50 ที่ผลิตโดยบริษัทโคเรีย แอโรสเปซ อินดัสทรี (Korea Aerospace Industries,KAI) ให้กับประเทศไทย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศโปแลนด์ และประเทศอีรัก จำนวนรวมกว่า ๑๔๐ ลำ สร้างรายได้ให้แก่ประเทศเกาหลีจำนวนมหาศาล

๔. บทวิเคราะห์เปรียบเทียบ

ด้วยสถานการณ์ด้านความมั่นคงของประเทศของประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีมีความแตกต่างกันมาก ประเทศไทยไม่เคยเผชิญหน้ากับสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐในแบบที่ต้องมีเฝ้าระวังอย่างตึงเครียดอย่างที่สาธารณรัฐเกาหลีต้องเผชิญมาเป็นเวลามากกว่า ๗๐ ปี ดังนั้น สาธารณเกาหลีจึงได้วางเป้าหมายและกำหนดมาตรการหรือกลไกในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศอย่างเข้มข้นจริงจัง และแตกต่างจากการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของประเทศไทย ใน ๔ ด้าน ดังนี้

๔.๑ บทบาทและแนวนโยบายของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

ประเทศไทย	สาธารณรัฐเกาหลี
- รัฐกำหนดเป้าหมายในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ เพื่อลดการนำเข้ายุทโธกรณ์จากต่างประเทศ และเพื่อให้มีความมั่นคงสามารถพึ่งพาตนเองได้ (Security Oriented) - รัฐมีบทบาทเป็นผู้ให้การสนับสนุน (facilitator) - จัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (สทป.) หรือ Defence Technology Institute (DTI) เพื่อดำเนินมาตรการหรือกลไกในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ - ไม่มีการทำแผนการสร้างหรือส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมขนาดใหญ่	- รัฐกำหนดเป้าหมายในการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ เพื่อสร้างอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในประเทศ รวมถึงการก้าวขึ้นเป็นประเทศผู้ส่งออกยุทโธปกรณ์ชั้นนำระดับโลก - รัฐมีบทบาทเป็นผู้นำและกำหนดยุทธศาสตร์และนโยบายสร้างรากฐานอุตสาหกรรมหนักในประเทศ - จัดตั้ง Defense Acquisition Program Administration (DAPA) เพื่อเป็นศูนย์กลางในการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ - มีการทำแผนงานระยะยาว (Yulgok Plan) เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ - ออกกฎหมายเพื่อตั้งกองทุนอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

[๑๐]สืบค้นจาก http://ipdefenseforoum,com/th/2024/05/การแพร่ขยายอาวุธ/

	- รัฐประกาศเพิ่มงบประมาณด้านการป้องกันประเทศ

๔.๒ การกำหนดแผนการหรือแนวทางการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ (R&D)

ประเทศไทย	สาธารณรัฐเกาหลี
- สทป. ดำเนินการโดยใช้แนวทางการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากผู้ผลิตต่างประเทศ โดยให้ความสำคัญในการเป็นผู้ประกอบ โดยยังไม่มีโครงการหรือการดำเนินการวิจัยและพัฒนาเพื่อผลิตอย่างเต็มรูปแบบ - ผลผลิตใช้เทคโนโลยีไม่สูงมาก เช่น การประกอบยานเกราะหรือยุทธยานยนต์ของบริษัท ชัยเสรีเม็ททอลแอนด์รับเบอร์	- เริ่มต้นโดยการดำเนินการผลิตตามสิทธิ์ (licensed production) แล้วต่อยอดผ่านการลงทุนเพื่อดำเนินการวิจัยและพัฒนาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงและร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และผู้ประกอบการเอกชนเพื่อผลิตงานขึ้นเองเต็มรูปแบบ - ผลผลิตใช้เทคโนยีขั้นสูง เช่น เครื่องบินไอพ่นฝึก/จู่โจมขนาดเบา แบบ T-50/FA-50 ของบริษัทโคเรีย แอโรสเปซ อินดัสทรี (Korea Aerospace Industries,KAI)

๔.๓ บทบาทของเอกชนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

ประเทศไทย	สาธารณรัฐเกาหลี
-ภาคเอกชนยังมีบทบาทจำกัด เนื่องจากมีฐานะเป็นผู้รับช่วงการผลิตหรือการซ่อมบำรุง ประกอบกับตลาดในส่วนนี้ไม่ใหญ่โต การลงทุนในตลาดมีขนาดเล็ก - สทป. ดำเนินการการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ โดยการทำความตกลงและร่วมมือกับองค์การหรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในรูปแบบกิจการร่วมค้า (Joint Venture) ซึ่งในปัจจุบันมีจำนวนไม่มากนัก	- กำหนดให้ภาคเอกชนคือกลไกหลักในการดำเนินการอุตสาหกรรม โดยภาครัฐต้องมอบสิทธิประโยชน์ทั้งในด้านเงินลงทุน การลดการจัดเก็บภาษี การช่วยเหลือในหาตลาด รวมถึงการสนับสนุนให้มีการฝึก อบรม ศึกษา เพื่อสร้างแรงงานที่มีทักษะและฝีมือพิเศษเพื่อจูงใจให้เกิดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศและเกิดนวัตกรรมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศเพิ่มมากขึ้น

๔.๔ การสร้างรายได้เข้าประเทศจากอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

ประเทศไทย	สาธารณรัฐเกาหลี
สทป. ดำเนินการการส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ โดยให้ความสำคัญในเรื่องความมั่นคงและพึ่งพาตนเองให้ได้ จึงเป็นการผลิตเพื่อให้เหล่าทัพใช้เองทั้งหมด	ในปี ๒๕๖๕ ประเทศเกาหลีใต้ขายยุทโธปกรณ์ไปยังต่างประเทศทั่วโลก มูลค่ามากกว่า ๖.๑๙ ล้านบาท (ประมาณ ๑.๗ หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ)

บทสรุป

การส่งเสริมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของประเทศไทยมีเป้าหมายหลักคือเพื่อลดการนำเข้ายุทโธปกรณ์จากต่างประเทศและเพื่อความมั่นคงสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยตั้งหน่วยงานมาดำเนินการเป็นการเฉพาะ และรัฐให้การสนับสนุนเชิงนโยบาย เช่น การถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศหรือประสานความร่วมมือระหว่างประเทศเท่านั้น การที่ประเทศไทยมีข้อจำกัดทั้งในส่วนของงบประมาณเพื่อการดำเนินการวิจัยและพัฒนา (R&D) และโครงสร้างพื้นฐานทางอุตสาหกรรมที่ไม่ครบสมบูรณ์ จึงไม่อาจผลักดันให้เป็นอุตสาหกรรมที่สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศมหาศาลได้อย่างอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของสาธารณรัฐเกาหลี ดังนั้น ประเทศไทยควรเร่งดำเนินการสร้างระบบนิเวศ (Ecosystem) ที่ส่งเสริมและเอื้อให้ผู้ประกอบการที่เป็นเอกชนสามารถเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของประเทศไทยได้มากยิ่งขึ้น เพื่อทำให้เกิดการบูรณาการร่วมกันเพื่อเชื่อมโยงและนำเทคโนโลยีขั้นสูงมาสร้างผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่สามารถสร้างเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศได้ต่อไป

เกาหลีใต้ตั้งเป้าหมายและมุ่งที่สร้างอุตสาหกรรมป้องกันประเทศอย่างครบวงจรและเต็มรูปแบบเพื่อที่จะเป็นประเทศผู้ส่งออกยุทโธปกรณ์ชั้นนำของโลก โดยที่รัฐเป็นผู้นำในการสร้างฐานอุตสาหกรรมหนักหรืออุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และส่งเสริมให้เอกชนแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้อุตสาหกรรมป้องกันประเทศขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมีพลัง